

I.

Tampoc diré res més seriós
—no ens coneixem—
però com mal fan les coses
que no cauen als seus llocs:

el meu cor que es tomba
la teva mà que em desplaça
i tot de moviments que s'equivoquen
o que no passen i per això s'equivoquen

Al cap i a la fi no em diràs
Que aquest no és un joc profundament estúpid
Com d'altres: per exemple la manera com em
Preocupen coses que no em van ni em vénen
Com la feina, com una universitat o una idea de
L'amor, si total després, va el cor i cau o es tomba
I se't posa de costat o et rasa com una fletxa
O com una cosa punxeguda en tot cas
Que ens uneix durant una estona
Molt fort i que no ens separa

Després resulta que sagna
Com una magrana mossegada

O era el gest aquell del teu amor
I de la pell blanca, almenys
Això és el que deia Papasseit
I altres poetes de port que passen

De nit cantant i tocant la fusta del moll
—el meu cor és una vela!—.

I ara —em diràs—
Per què tants detalls?
O és que no van ni vénen
De tu a mi, és a dir, entre tots dos,
Posant que ens anéssim a buscar
Ara
A aquestes hores tan putes de la nit
Més de vuitanta carrers i no sé quantes places?

Tu dorms
O et drogues
O folles amb altres

I.

Ara que estic a punt d'estar més trist que mai

Ara que estic a punt de ser l'home més trist del món
Ara que els fanals es mengen la llum de la nit
I que em quedo en blanc, quasi en un insomni insostenible
Ara que tot sembla desplaçat de lloc, explícitament ridícul
Ara que...

Ara que recordo
La pluja caient en un cel il·luminadíssim
Les petites partícules lluminoses brillants
Com una revelació per la finestra enorme
De la biblioteca de la universitat
I la sensació llavors del límit
D'una tristesa infinita
D'un mai arribarem a port

La urgència llavors
D'escriure un poema
Que tremoli com un cor
O com un terratrèmol

Mai arribarem a port...

Ara que estic a punt de ser un dels homes més tristos del món
Que podria morir aquí mateix

Ara que...

Et trobo a faltar.

Les etiquettes jaunes

Sóc un poeta sóc un nen sóc un
irresponsable
sóc un tronc sóc una persona cremada
que no pot més que es distreu
sóc una persona que no sap on té el cap
que és incapaç de disciplinar-se
sóc la persona més trista del món
i per això la que més s'emociona
sóc una nota blava
sóc un tronc
són una línia de fuga al mig de la nit
sóc tots els amants de tantes noies que dormen
mentre escric aquest poema
sóc una persona per qui sento una llàstima indescriptible
en aquest moment
sóc una persona que s'evapora
que no pot més
que es dilueix
a qui ni li importaria morir
que desconeix la frontera entre el talent i el fracàs
que no escriu poemes
que no pensa en llibres
que no és poeta
que escriu poemes
que és, ara sí, que és
més certament que qualsevol altra cosa
un poeta.